

18  
407  
пръстта в него и сложиха стълби до стените.

- Та колко хиляди души трябва да са били, за да изпълнят с пръстта от дрехите си рова на една крепост? - попита смаяна Ирина.

- Много... Двеста, триста хиляди... Повече...

Трите жени плеснаха ръце в изненада и уплаха. Не преувеличаваше ли деvojката? Такава рат не бе излизала до сега по света...

- Много... - въздъхна куманката, като потръпна, виждайки в мисълта си да изникват страхотни образи - много, и при това по-зли от дивите зверове... Та и те не са ли истински зверове? Назват, че имали кучешки глави и ядели човешко месо... Разправят, че опекли жив един персийски шах и накарали жена му и децата му да го изядат...

- О! - възкликнаха поразени царицата и ромейката.

- Нещо по-лошо дори... - каза Елтани - като колят лъдете, поне да ги ядат... А то...

- Какво? - попита Елена с леко любопитство.

- Веднъж техният вожд Чармагун се разболял от мъчителна болест в краката. Прочут врач му казал, че ще се излекува само ако ги потопи в червата на тридесет русокоси деца, току-що одушевени...

Жените потръпнаха от ужас и погнуса.

- Добре. Но след като убили тридесет руси деца и той направил, каквото му казали, краката пак не издравили. Тогава Чармагун заповядал да одушат целебника.

- Добре му се е падало... - каза тихо Елена.

Изведнъж тя побеля. Ледена пот изби по челото ѝ. Навън се зачуха стъпките на царя. Очите ѝ бързо се отправиха към майка ѝ, с отчаяна и скръбна молба.

Сякаш нож преряза сърцета на Анна. Тя застана край дъщеря си, готова да я защити като тигрица. Самодържецът влезе предшест-